

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 402 / 20 listopada 2016 ISSN 2080-0010
Uroczystość Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE 2 Sm 5, 1–3

Wszystkie pokolenia izraelskie zeszyły się u Dawida w Hebronie i oświadczyły mu: Oto myśmy kości twoje i ciało. Już dawno, gdy Saul był królem nad nami, tyś odbywał wyprawy na czele Izraela.

I Pan rzekł do ciebie: Ty będziesz paść mój lud – Izraela, i ty będziesz rodzem nad Izraelem. Cała starszyzna Izraela przybyła do króla do Hebronu.

I zawarł król Dawid przymierze z nimi wobec Pana w Hebronie. Namaścili więc Dawida na króla nad Izraelem.

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY Ps 122, 1–2.4–5

Idźmy z radością na spotkanie Pana

Ucieszyłem się, gdy mi powiedziano: „Pójdziemy do domu Pana”.
Już stoją nasze stopy
w twoich bramach, Jeruzalem.

Do niego wstępują pokolenia Pańskie,
aby zgodnie z prawem Izraela
wielbić imię Pana.
Tam ustawiono trony sędziowskie,
trony domu Dawida.

DRUGIE CZYTANIE Kol 1, 12–20

Dziękujcie Ojcu, który was uzdolił do uczestnictwa w dziele świętych w światłości. On uwolnił nas spod władzy ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna, w którym mamy odkupienie – odpuszczenie grzechów.

On jest obrazem Boga niewidzialnego – Pierworodnym wobec każdego stworzenia, bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, czy Trony, czy Panowania, czy Zwierzchności, czy Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie. I On jest Głową Ciała – Kościoła. On jest Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim. Zechciał bowiem Bóg, aby w Nim zamieszkała cała Pełnia, i aby przez Niego znów pojednać wszystko z sobą: i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, wprowadziwszy pokój przez Krew Jego Krzyża.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ Mk 11, 10

Błogostawiony, który przybywa w imię Pańskie; błogostawione Jego królestwo, które nadchodzi.

EWANGELIA Łk 23, 35–43

Gdy ukrzyżowano Jezusa, lud stał i patrzył. Lecz członkowie Wysokiej Rady drwiąco mówili: Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi, jeśli On jest Mesjaszem, Wybrańcem Bożym.

Szydzili z Niego i żołnierze; podchodzili do Niego i podawali Mu ocet, mówiąc: Jeśli Ty jesteś królem żydowskim, wybaw sam siebie.

Był także nad Nim napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: To jest Król żydowski.

Jeden ze złoczyńców, których (tam) powieszono, urągał Mu: Czy Ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc siebie i nas. Lecz drugi, karcąc go, rzekł: Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz? My przecież – sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił. I dodał: Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa.

Jezus mu odpowiedział: Zaprawdę, powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju.

Oto słowo Pańskie

KOMENTARZ

Istnieje ogromny kontrast między potężnym Chrystusem, Pierworodnym wobec każdego stworzenia, który podporządkował sobie wszystkie Zwierzchności i Władze, a Umęczonym na krzyżu. Napis „Oto król żydowski” wydaje się szyderstwem – jest przecież umieszczony na krzyżu, narzędziu egzekucji dla najgorszych złoczyńców i kryminalistów. Jednak ten napis jest prawdziwy – na krzyżu wisi najpotężniejszy Król, ten który może zbawić człowieka od zła na zawsze. Trzeba tylko temu Królowi uwierzyć i poddać Mu się. Przekonał się o tym Dobry Łotr. Wystarczyło jedno zdanie Chrystusa i skruszony zbrodniarz zostaje uwolniony od swojego zła i staje się uczestnikiem raju.

ks. dr Maciej Raczyński-Rożek

A na szacie i na biodrze swym ma wypisane imię: KRÓL KRÓLÓW I PAN PANÓW. (Apokalipsa św. Jana 19, 16)
Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia.
(List do Rzymian 10, 9–10)

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu!

W Roku Jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, oto my, Polacy, stajemy przed Tobą wraz ze swymi władzami duchownymi i świeckimi, by uznać Twoje panowanie, poddać się Twemu prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą Ojczyznę i cały Naród. Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie wygasie prawo. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem Wszechświata, uznajemy Tve panowanie nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie. Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: Króluj nam, Chryste!

W naszych sercach – Króluj nam, Chryste! W naszych rodzinach – Króluj nam, Chryste! W naszych parafiach – Króluj nam, Chryste! W naszych szkołach i uczelniach – Króluj nam, Chryste! W środkach społecznej komunikacji – Króluj nam, Chryste! W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – Króluj nam, Chryste! W naszych miastach i wioskach – Króluj nam, Chryste! W całym Narodzie i Państwie Polskim – Króluj nam, Chryste! Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci, Panie Jezu Chryste: Za niezglębioną Miłość Twojego Najświętszego Serca – Chryste, nasz Królu, dziękujemy! Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – Chryste, nasz Królu, dziękujemy! Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – Chryste, nasz Królu, dziękujemy! Za Twoje wielkie miłosierdzie okazywane nam stale – Chryste, nasz Królu, dziękujemy! Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – Chryste, nasz Królu, dziękujemy!

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw. Pokornie poddajemy się Twemu panowaniu i Twemu prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego prawa: Przyrzekamy bronić Twej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę – Chryste, nasz Królu, przyrzekamy! Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień – Chryste, nasz Królu, przyrzekamy! Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci – Chryste, nasz Królu, przyrzekamy! Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie – Chryste, nasz Królu, przyrzekamy! Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw – Chryste, nasz Królu, przyrzekamy! Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawierzamy Ci Państwo Polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z prawami Twoimi. Chryste, Królu, z ufnością zawieramy Twemu miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków Narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem. W imię miłości bratniej zawieramy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu panowaniu. Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego. Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia. W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych Patronów naszej Ojczyzny wszyscy się powierzamy. Króluj nam, Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Tve Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Oto Polska w 1050. rocznicę swego chrztu uroczyście uznała królowanie Jezusa Chrystusa. Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa za Króla i Pana odbył się wczoraj, w sobotę 19 listopada 2016 r. w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach, wieńcząc Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia oraz Jubileusz 1050. rocznicy Chrztu Polski.

Główna część ważnego dla Polski wydarzenia aktu wiary – Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa za Króla i Pana – miała miejsce przed Najświętszym Sakramentem wystawionym tuż po Eucharystii. Odczytania aktu zawierzenia dokonał ks. abp Stanisław Gądecki, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski.

Ten historyczny Akt Przyjęcia Chrystusa za Króla i Pana dokonał się z udziałem Konferencji Episkopatu Polski, najwyższych Władz Państwowych oraz rzeszą wiernych, reprezentujących wszystkie diecezje, również naszą parafię.

Dzisiaj, w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, ów Jubileuszowy Akt zostanie dokonany we wszystkich katedrach i świątyniach Kościoła katolickiego w Polsce. Dziś zatem może dokonać tego osobiście każdy z nas, wiernych. Oczywiście owocność naszego włączenia się w Jubileuszowy Akt będzie zależała od wcześniejszego przygotowania swego wnętrza i zaangażowania, od obudzenia naszej wiary – czytamy w komunikacie wydanym w sprawie Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa za Króla i Pana.

Podczas 372. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski biskupi zatwierdzili treść i tytuł Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. W Jubileuszowym Akcie trzeba nam zobaczyć wielkie wezwanie, impuls mobilizujący do podjęcia solidnej pracy nad sobą celem odbudowania i ożywienia osobistej więzi z Jezusem, która jest u podstaw Jego królowania w naszym życiu. Stąd też, pierwszym nakazem chwili jest modlitwa do Ducha Świętego – podkreśla przewodniczący Zespołu ds. Ruchów Intronizacyjnych bp Andrzej Czaja.

Zasadniczym celem tego Aktu – pisze bp Andrzej Czaja, przewodniczący Zespołu ds. Ruchów Intronizacyjnych KEP – jest uznanie z wiarą panowania Jezusa, poddanie i zawierzenie Mu życia osobistego, rodzinnego i narodowego we wszelkich jego wymiarach i życie według Bożego prawa. Jako taki, powinien więc też być aktem sprawiedliwości, w znaczeniu oddania Bogu tego, co Jemu należy, a równocześnie aktem posłuszeństwa Bogu w odpowiedzi na Jego Miłość.

Jesteśmy bowiem świadkami wielorakiego pozostawiania Boga na marginesie życia, czy wręcz odchodzenia od Boga. W naszym życiu ma nieraz miejsce swego rodzaju detronizacja Jezusa, pozbawianie Go należnego Mu miejsca i czci, możliwości

wplywu na nasze życie i postępowanie. A przecież, „Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował Mu imię ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się każde kolano, istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych. I aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest Panem – ku chwale Boga Ojca” (Flp 2, 9–11) – podkreślają księża biskupi w liście pasterskim.

Trzeba, by Chrystus panował

W „Komentarzu do Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana” czytamy, że akt ten „nie jest zwierzchnictwem, lecz początkiem dzieła intronizacji Jezusa Chrystusa w Polsce i w narodzie polskim. Przed nami wielkie i ważne zadanie”. W nawiązaniu do słów papieża Piusa XI z encykliki „Quas Primas” można je określić krótko: „trzeba, by Chrystus panował”. Tak określone zadanie domaga się „uznania Chrystusa za swego i naszego Króla, uznania Jego panowania nad nami, czyli dobrowolnego poddania się Prawu Bożemu, Jego władzy, okazania Mu posłuszeństwa, celem uporządkowania, ułożenia życia osobistego i społecznego po Bożemu”.

Narodzenia potrzeby aktu intronizacji należy upatrywać w 1996 roku. Wówczas w archidiecezji krakowskiej prowadzono proces beatyfikacyjny S.B. Rozalii Celakówny – krakowskiej pielęgniarki i mistyczki, zmarłej w czasie II wojny światowej. Podczas prac zostały odnalezione należące do niej zapiski zawierające spis jej prywatnych objawień. Jezus wskazywał w nich na ważność aktu intronizacyjnego od polskiego narodu.

„Jest ratunek dla Polski: jeżeli Mnie uzna za swego Króla i Pana w zupełności przez intronizację, nie tylko w poszczególnych częściach kraju, ale w całym państwie z rządem na czele. To uznanie ma być potwierdzone porzuceniem grzechów i całkowitym zwrotem do Boga” – czytamy w tekście objawień Rozalii Celakówny.

Podczas pracy Zespołu ds. Ruchów Intronizacyjnych ustalono, że dokonanie tego typu aktu ma charakter zbawczy, zgodnie z zapewnieniem św. Pawła w Liście do Rzymian (10, 9–10): „Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia”. Natomiast ogłaszanie Chrystusa Królem Polski byłoby aktem politycznym i oznaczałoby pomniejszenie Jego godności i ograniczenie Jego posłannictwa, Jego panowania i władzy. Stwierdzono też, że wołanie o uznanie Chrystusa Królem wyraźnie obecne w objawieniach prywatnych Rozalii Celak, ma solidne podstawy biblijne i szerokie rozwinięcie w nauczaniu Kościoła, szczególnie w encyklice „Quas Primas” Piusa XI i jako takie nie może być dalej lekceważone. Zrezygnowano jednak ze słowa „intronizacja”. Uznano bowiem, że może być błędnie rozumiane, w znaczeniu dodania Jezusowi władzy, albo wyniesienia Jezusa na tron. Natomiast mówienie o „przyjęciu Jezusa jako Króla i Pana” bynajmniej nie umniejsza ani Jego królewskiej chwały, ani naszego pragnienia dobrowolnego poddania Jego panowaniu siebie samych, naszych rodzin i całej naszej Ojczyzny.

Opracowała: **Anna Kozikowska**

Co to znaczy przyjąć Chrystusa za Króla i Pana?

Nasze przyjęcie Chrystusa za Króla i Pana jest aktem szczególnego zobowiązania się do wypełniania ze wszystkich sił Jego świętej woli – pisze ks. Henryk Zieliński na łamach „Idziemy”.

Według Biblii, ludzie trzykrotnie proponowali Chrystusowi, że obwołają Go królem. Ale jako pierwszy wyszedł z taką propozycją szatan. Podczas kuszenia na pustyni zabrał Chrystusa na wysoką górę, pokazał Mu „wszystkie królestwa świata oraz ich przepych”, po czym obiecał, że wszystko będzie należeć do Niego, jeśli tylko upadnie i odda diabłu pokłon. (por. Mt 4, 8–10) Równie przewrotna była propozycja arcykapłanów, uczonych w Piśmie i starszyzna żydowska, którzy na Golgocie sztychili: „Jest królem Izraela: niechże teraz zejdziesz z krzyża, a uwierzmy w Niego”. (Mt 27, 42) Prześmiewczy charakter miało także przyzwanie Chrystusa przed Jego śmiercią w szkarłatny płaszcz, włożenie Mu na głowę ciemnowej korony, a trzciny do ręki – zamiast berła. Podobny wydzźwięk miało umieszczenie z woli Piłata nad głową konającego na krzyżu Zbawiciela tabliczki z napisem: „Jezus Nazarejczyk, Król Żydowski”. (Mt 27, 27–37)

W Galilei próbowali Jezusa obwołać królem także zwyczajni ludzie, których poprzedniego dnia nakarmił On do syta rozmnożonym przez siebie chlebem. Postanowili nawet porwać Chrystusa w tym celu (por. J 6, 14–15). Widzieli w tym pewnie szansę na zrzucenie z siebie obowiązku codziennej troski o pożywienie. A może również spełnienie nadziei na uwolnienie Izraela spod rzymskich wpływów? Mesjasz miał przecież odnowić królestwo Dawida. Kiedy Chrystus poznał ich zamiary, „sam usunął się znów na górę”, czyli zwyczajnie od nich uciekł. Bronił się przed takim królowaniem.

Obraz Serca Pana Jezusa Tadeusza Serebnickiego z lat 60 XX wieku w ołtarzu kościoła pw św. Mikołaja w Siedliskach

Przez swoje nauczanie i cuda Chrystus zwracał uwagę ludu na królestwo Boże, zwane także królestwem niebieskim. Nadejście tego królestwa zapowiadał św. Jan Chrzciciel i inni prorocy. Kiedy więc Chrystus rozpoczynał swoją publiczną działalność, mówił: „Nawracajcie się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie” (Mt 4, 17). Tego królestwa kazał szukać, jak skarbu ukrytego w roli lub jak drogocennej perły, i być gotowym wyzbyć się wszystkiego, aby je osiągnąć. (por. Mt 13, 44–46) Ale to jedynie część prawdy, ponieważ głoszone przez Chrystusa królestwo ma charakter dynamiczny. Samo szuka człowieka, jak gospodarz wychodzący na rynek, aby nająć robotników do winnicy (Mt 20, 1–16). Albo jak król, który usilnie zaprasza na ucztę weselną wszystkich, których spotka (Mt 22, 2–10). Jest ono także jak sieć zarzucona w morze, która zagarnia ryby różnego gatunku i jakości (Mt 13, 47–49). I jak ziarno, które rośnie we dnie i w nocy oraz jak odrobina zaczynu w cieście. (por. Mt 13, 31–33)

O to mamy się modlić: „Niech przyjdzie Twoje królestwo”. (Mt 6, 10) Chociaż w sensie ogólnym ono już nadeszło z przyjściem na świat Jezusa Chrystusa, który uwalnia ludzi spod władzy złego ducha (por. Mt 12, 23). Tym, którzy pytają o czas i miejsce nadejścia Królestwa Bożego, Chrystus odpowiada: „Oto bowiem królestwo Boże pośród was jest”. (Łk 17, 21) Pierwszą moralną przestrzenią niepodzielnego królowania Boga było przecież człowieczeństwo Jezusa Chrystusa.

Co to więc znaczy: przyjąć Chrystusa za Króla i Pana? Jego królowanie nad światem nie wynika przecież z naszego namaszczenia, koronacji, intronizacji czy z wolnej elekcji. Jest faktem niezależnym od nas. Jego królestwo nie jest z tego świata, przekazał Mu je Ojciec (por. Łk 22, 29). My zaś powinniśmy do Jego królowania podejść w postawie dziecka, jako do czegoś oczywistego. Mamy jednak przy tym pamiętać, że: „Królestwo Boże to nie sprawa tego, co się je i pije, ale to sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym” (Rz 14, 17). Deklarację królowania Chrystusa w nas i pośród nas weryfikuje zachowanie Bożych przykazań oraz pełnienie uczynków miłosierdzia wobec głodnych, nagich, bezdomnych, grzeszących, wątpliwych i innych braci w potrzebie (por. Mt 25, 34–40). Bez tego królestwo Boże może być nam zabrane (por. Mt 21, 43). Z królestwem Bożym nie ma nic mechanicznego i na zawsze. Jest ono bowiem podobne do dziesięciu panien, które wyszły na spotkanie oblubieńca z lampami w dłoniach (por. Mt 25, 1–13), i do uczty, na której trzeba się zatroszczyć o szatę godową (por. Mt 22, 11–14).

Nasze przyjęcie Chrystusa za Króla i Pana nie wynika z chęci pozbycia się troski o chleb powszedni, o nasze bezpieczeństwo czy o doczesną sprawiedliwość. Jest aktem szczególnego zobowiązania się do wypełniania ze wszystkich sił Jego świętej woli. Tylko tak trzeba to rozumieć.

Ks. Henryk Zieliński
Idziemy 47 (581)

XXXIV Niedziela Zwykła – 20 listopada 2016 r. Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

- Dzisiaj obchodzimy Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, jest to ostatnia niedziela Roku Liturgicznego. Za tydzień rozpoczynamy Adwent, czas przygotowania do świąt Bożego Narodzenia.
- Po Mszy św. o godz. 13.00 przed wystawionym Najświętszym Sakramentem odmówimy Litanię do Najświętszego Serca Pana Jezusa i akt poświęcenia rodzaju ludzkiego Sercu Jezusowemu.
- Wspólnota „Miłosierdzia Bożego i Matki Bożej Miłosiernej” zaprasza na uroczyste zakończenie „Roku Bożego Miłosierdzia”, o godz. 14.45. Spotkanie odbędzie się w kościele przed Najświętszym Sakramentem.
- Nieszpory zostaną odprawione dziś o godz. 17.00. Po nieszporach modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
- Po raz 22 CARITAS POLSKA organizuje kampanię społeczną wspierającą najbardziej potrzebujących dzieci – „Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom” pod hasłem „Płomień Miłosierdzia”. We wszystkich kościołach całej Polski od 27 listopada (pierwsza niedziela Adwentu) są rozprowadzane świece. Uzyskane środki finansowe CARITAS przeznacza na całoroczne dożywianie dzieci w szkołach, przedszkolach, świetlicach, na pomoc edukacyjną i letni wypoczynek. Tradycyjnie już nasza Parafia włącza się w akcję rozprowadzania świec. Można je postawić na stół świąteczny, podarować rodzinie bądź znajomym, zapalić w święta na grobach bliskich. Świece zapalmy też w domach w Wigilię Bożego Narodzenia. Zachęcamy wszystkich Parafian do nabywania świec.
- Wzorem lat ubiegłych pragniemy zorganizować dla dzieci uroczystość św. Mikołaja z rozdawaniem prezentów. Prosimy rodziców o przygotowanie prezentów dla swoich dzieci. Chcemy przy tej okazji wręczyć prezenty dzieciom z rodzin wielodzietnych i potrzebujących wsparcia materialnego, dlatego w przyszłą niedzielę będziemy zbierać do puszek ofiary na ten cel. Spotkanie z Mikołajem odbędzie się we wtorek, 6 grudnia, po Mszy św. o godz. 17.00.
- Rekolekcje Adwentowe rozpoczną się w trzecią niedzielę Adwentu, 11 grudnia br., i będą trwały do wtorku, 13 grudnia br. Uprzejmie informujemy, że druga Msza św. wieczorna w poniedziałek i wtorek będzie odprawiana o godz. 19.00, a nie jak zwykle o godz. 18.00. Zmieniając godzinę wieczornej Mszy św. chcemy umożliwić udział w rekolekcjach osobom, które wracają później z pracy. Rekolekcje poprowadzi ks. Tadeusz Bożelko.
- W tym roku z wizytą duszpasterską pragniemy odwiedzić mieszkańców Zawad i Powsinka. Kolędę rozpoczniemy 1 grudnia. Nowych parafian lub tych którzy chcieliby po raz pierwszy zaprosić księdza, prosimy o zgłoszenie się do zakrystii lub kancelarii parafialnej.
- Wspólnota „Domowy Kościół” zaprasza małżeństwa na wyjątkowe spotkanie „Bo do tanga trzeba Trojga”. Spotkanie będzie miało miejsce w sobotę, 26 listopada 2016 r., w godz. 9.00–16.00. Plan spotkania obejmuje konferencję o relacjach małżeńskich, dwie godziny nauki tanga argentyńskiego, rozmowę małżeńską, Eucharystię z błogosławieństwem rodzin. Organizatorzy zapewniają także obiad dla uczestników oraz opiekę i posiłek dla dzieci. Koszt uczestnictwa w warsztatach wynosi 60 PLN od pary. Więcej szczegółów na ulotkach, które są dostępne w księgarni parafialnej.
- W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
 - w poniedziałek, 21 listopada, wspomnienie ofiarowania NMP;
 - we wtorek, 22 listopada, wspomnienie św. Cecylii, dziewicy i męczennicy;
 - w czwartek, 24 listopada, wspomnienie św. męczenników Andrzeja Dung-Lac, kapłana i towarzyszy.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy życzenia błogosławieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

Intencja różańcowa od 13.11 do 11.12.2016 r.

**Módlmy się,
za zmarłych członków
kół Żywego Różańca
i za dusze w czyścisku cierpiące.**

„Cóż ja jestem, a cóż Ty, o Panie, Królu chwały – chwały nieśmiertelnej. O serce moje, czy ty zdajesz sobie z tego sprawę, kto dziś przychodzi do ciebie? (...) To Król królów. Pan panujących. Przed Nim drży wszelka potęga i władza. On dziś przychodzi do mojego serca.”

(Dzienniczek, 1810)

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny od poniedziałku do piątku
w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00

wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA

- Oddział w Warszawie,

ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa

Nr rachunku:

8716001374184684918000001

internet: www.parafiawilanow.pl

e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl

e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl

Wydawca

